

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

zo 14. júla 2022 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Spoločná poľnohospodárska politika – Nariadenie (EÚ) č. 1307/2013 – Režimy priamej podpory – Spoločné pravidlá – Článok 30 ods. 6 a článok 50 ods. 2 – Žiadosť o priznanie platobných nárokov z národnej rezervy pre mladých poľnohospodárov – Vnútroštátny správny orgán, ktorý poskytol nesprávne informácie o kvalifikácii osoby ako ‚mladého poľnohospodára‘ – Zásada ochrany legitímnej dôvery – Žaloba o náhradu škody založená na nedodržaní vnútroštátnej zásady ochrany legitímnej dôvery“

Vo veci C-36/21,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím College van Beroep voor het bedrijfsleven (Odvolací správny súd pre obchod a priemysel, Holandsko) z 22. decembra 2020 a doručený Súdnemu dvoru 22. januára 2021, ktorý súvisí s konaním:

Sense Visuele Communicatie en Handel vof, konajúca tiež pod názvom De Scharrelderij,

proti

Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit,

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predsedníčka tretej komory K. Jürimäe (spravodajkyňa), sudcovia N. Jääskinen, M. Safjan, N. Piçarra a M. Gavalec,

generálna advokátka: L. Medina,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Sense Visuele Communicatie en Handel vof, konajúca tiež pod názvom De Scharrelderij, v zastúpení: P. Heida a L. Rensema,
- holandská vláda, v zastúpení: M. K. Bulterman a C. S. Schillemans, splnomocnené zástupkyne,

* Jazyk konania: holandčina.

- španielska vláda, v zastúpení: J. Rodríguez de la Rúa Puig, splnomocnený zástupca,
- Európska komisia, v zastúpení: A. Sauka a C. Zois, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 24. februára 2022,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu všeobecných zásad práva Únie, najmä zásady ochrany legitímnej dôvery.
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou Visuele Communicatie en Handel vof, konajúcou tiež pod názvom De Scharrelderij (ďalej len „Sense“), na jednej strane a Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit (Minister poľnohospodárstva, prírody a kvality potravín, Holandsko) (ďalej len „minister“) na druhej strane vo veci náhrady škody údajne spôsobenej z dôvodu nesprávnych informácií, ktoré spoločnosti Sense poskytla Rijksdienst voor Ondernemend Nederland (Štátna agentúra pre podnikateľov, Holandsko, ďalej len „RVO“) v súvislosti s uplatnením ustanovení nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1307/2013 zo 17. decembra 2013, ktorým sa ustanovujú pravidlá priamych platieb pre poľnohospodárov na základe režimov podpory v rámci spoločnej poľnohospodárskej politiky a ktorým sa zrušuje nariadenie Rady (ES) č. 637/2008 a nariadenie Rady (ES) č. 73/2009 (Ú. v. EÚ L 347, 2013, s. 608).

Právny rámec

Právo Únie

- 3 Článok 30 ods. 1, 4, 6 a 11 nariadenia č. 1307/2013 stanovuje:

„1. Každý členský štát zriadi národnú rezervu. S týmto cieľom pristúpia členské štáty v prvom roku vykonávania režimu základných platieb k lineárnemu percentnému znižovaniu stropu režimu základných platieb na vnútroštátnej úrovni.

...

4. Členské štáty pridelia platobné nároky zo svojej národnej alebo regionálnej rezervy v súlade s objektívnymi kritériami a takým spôsobom, aby zabezpečili rovnaké zaobchádzanie s poľnohospodármi a aby sa zabránilo narušeniam trhu a hospodárskej súťaže.

...

6. Členské štáty používajú svoju národnú rezervu alebo regionálne rezervy na prioritné pridelovanie platobných nárokov mladým poľnohospodárom a poľnohospodárom, ktorí začínajú s poľnohospodárskou činnosťou.

...

11. Na účely tohto článku sa uplatňujú tieto vymedzenia pojmov:

a) „mladí poľnohospodári“ sú poľnohospodári spĺňajúci podmienky ustanovené v článku 50 ods. 2 a prípadne podmienky uvedené v článku 50 ods. 3 a 11;

...“

4 Podľa článku 50 ods. 2 tohto nariadenia:

Na účely tejto kapitoly sú „mladí poľnohospodári“ fyzické osoby:

a) ktoré prvýkrát zakladajú poľnohospodársky podnik ako vedúci predstaviteľ podniku alebo ktoré už taký podnik založili počas piatich rokov predchádzajúcich prvému podaniu žiadosti o zaradenie do režimu základných platieb alebo do režimu jednotnej platby na plochu uvedenej v článku 72 ods. 1 nariadenia [Európskeho parlamentu a Rady] (EÚ) č. 1306/2013 [zo 17. decembra 2013 o financovaní, riadení a monitorovaní spoločnej poľnohospodárskej politiky a ktorým sa zrušujú nariadenia Rady (EHS) č. 352/78, (ES) č. 165/94, (ES) č. 2799/98, (ES) č. 814/2000, (ES) č. 1290/2005 a (ES) č. 485/2008 (Ú. v. EÚ L 347, 2013, s. 549)], a

b) ktoré nemajú v roku predloženia žiadosti o zaradenie uvedenej v písmene a) viac ako 40 rokov.“

Holandské právo

5 V § 2.1 Uitvoeringsregeling rechtstreekse betalingen GLB (ministerská vyhláška týkajúca sa vykonania SPP, pokiaľ ide o priame platby a krížové plnenie), v znení uplatniteľnom na spor vo veci samej, sa uvádzalo:

„1. Minister na žiadosť poľnohospodára prizná platobné nároky v súlade s... článkom 30 ods. 4 [nariadenia č. 1307/2013].

2. Minister poskytuje priame platby v oblasti:

a) režimu základnej platby podľa článku 32 [nariadenia č. 1307/2013];

b) platieb pre poľnohospodárske postupy prospešné pre klímu a životné prostredie;

c) platieb pre mladých poľnohospodárov;

...“

6 § 42 tejto ministerskej vyhlášky, v znení uplatniteľnom na spor vo veci samej, znel:

„1. Poľnohospodár, ktorý si uplatňuje nároky na priame platby uvedené v § 2.1 ods. 2, použije na účely žiadosti o platobné nároky, ako aj aktiváciu platobných nárokov a na účely žiadosti o platby jedinou žiadosť.

...

3. Okrem uplatnenia § 12 prvého odseku [delegovaného nariadenia Komisie (EÚ) č. 640/2014 z 11. marca 2014, ktorým sa dopĺňa nariadenie [č. 1306/2013], vzhľadom na integrovaný administratívny a kontrolný systém, podmienky zamietnutia alebo odňatia platieb a administratívne sankcie uplatniteľné na priame platby, podporné nariadenia na rozvoj vidieka a krížové plnenie (Ú. v. EÚ L 181, 2014, s. 48)], sa predloží ministrovi jediná žiadosť v období [, vrátane] od 1. marca do 15. mája.“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

- 7 Sense je verejnou obchodnou spoločnosťou, ktorá prevádzkuje od roku 2017 chov ošípaných s výkrmom, pozostávajúcou z dvoch spoločníkov, A a B. A dovŕšila 21. januára 2018 vek 41 rokov.
- 8 Sense sa obrátila na RVO, orgán poverený implementáciou spoločnej poľnohospodárskej politiky v Holandsku, vo veci možnosti priznania platobných nárokov z Nationale reserve voor Jonge landbouwers (národná rezerva pre mladých poľnohospodárov, Holandsko) (ďalej len „národná rezerva“). Pri telefonických rozhovoroch, ktoré sa uskutočnili 15. marca a 5. apríla 2018 a 9. januára 2019, jej pracovníci RVO oznámili, že jej môžu byť priznané platobné nároky z tejto národnej rezervy, keďže A mala v danom čase v roku 2018 menej ako 41 rokov. Táto informácia bola potvrdená e-mailom, ktorý spoločnosti Sense zaslal 15. januára 2019 pracovník RVO.
- 9 Dňa 5. apríla 2018 podala Sense kombinované vyhlásenie, v ktorom požiadala jednak o priznanie platobných nárokov z národnej rezervy z dôvodu, že A je mladou poľnohospodárkou, a jednak o vyplatenie platobných nárokov, ekologizačnej platby a dodatočnej platby pre mladých poľnohospodárov.
- 10 Rozhodnutiami z 2. a 4. januára 2019 minister zamietol tieto žiadosti.
- 11 Sense podala proti týmto rozhodnutiam sťažnosti, ktoré boli zamietnuté rozhodnutím ministra z 22. marca 2019. Podľa ministra Sense nemala nárok na priznanie platobných nárokov z národnej rezervy. Keďže v roku 2018 mala A viac ako 40 rokov, nespĺňala podmienku veku stanovenú v článku 50 ods. 2 písm. b) nariadenia č. 1307/2013. Keďže k 15. máju 2018 nedisponovala platobnými nárokmi, spoločnosti Sense nemohlo byť priznané vyplatenie platobných nárokov, ekologizačnej platby a dodatočnej platby pre mladých poľnohospodárov.
- 12 Sense sa obrátila na College van Beroep voor het bedrijfsleven (Odvolací správny súd pre obchod a priemysel, Holandsko), vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, s návrhom na zrušenie rozhodnutia z 22. marca 2019 a na náhradu finančnej ujmy, ktorá jej bola spôsobená.
- 13 Vnútroštátny súd spresňuje, že predmet sporu vo veci samej sa netýka priznania platobných nárokov z národnej rezervy, ale otázky, či minister tým, že neponúkol spoločnosti Sense náhradu škody, nekonal v rozpore so zásadou ochrany legitímnej dôvery.
- 14 V tejto súvislosti je preukázané, že spoločnosti Sense nemohli byť v roku 2018 priznané platobné nároky z národnej rezervy, keďže A, prihlásená ako mladá poľnohospodárka, nespĺňala podmienku veku stanovenú v článku 50 ods. 2 písm. b) nariadenia č. 1307/2013.

- 15 Na základe toho vnútroštátny súd zastáva názor, že informácie, ktoré RVO poskytla spoločnosti Sense v rámci telefonických hovorov 15. marca a 5. apríla 2018, mohli odôvodnene viesť k domnienke, že táto spoločnosť mohla získať takéto priznanie napriek skutočnosti, že A dovŕšila v roku 2018 vek 41 rokov. Na základe týchto informácií Sense pritom požiadala o priznanie platobných nárokov z národnej rezervy za rok 2018 a vzdala sa odkúpenia platobných nárokov. Z toho dôvodu jej nebolo priznané vyplatenie základnej platby a ekologizačnej platby za rok 2018, hoci tieto platby jej mohli byť priznané, ak by odkúpila platobné nároky. Sense bola teda spôsobená ujma zodpovedajúca strate uvedených platieb po odpočítaní nákladov na nákup platobných nárokov.
- 16 Tento súd zdôrazňuje, že keďže priznanie platobných nárokov a vyplatenie priamych platieb patria do priamej pôsobnosti práva Únie, treba uplatniť zásadu ochrany legitímnej dôvery uznanú právom Únie. Podľa judikatúry Súdneho dvora sa však na túto zásadu nemožno odvolávať proti presnému ustanoveniu práva Únie. Keďže článok 50 ods. 2 písm. b) nariadenia č. 1307/2013 je presným ustanovením, konanie pracovníkov RVO nemohlo vyvolať v prospech spoločnosti Sense legitímnu dôveru, že sa s ňou bude zaobchádzať spôsobom, ktorý je v rozpore s právom Únie.
- 17 Uvedený súd z judikatúry Súdneho dvora vyvodzuje, že ak sú členské štáty v rámci uplatňovania práva Únie povinné dodržiavať zásadu ochrany legitímnej dôvery uznanú právom Únie, neexistuje nijaká možnosť uplatniť aj zásadu ochrany legitímnej dôvery uznanú vnútroštátnym právom. Sense sa tak nemôže odvolávať na túto zásadu s cieľom získať priznanie platobných nárokov z národnej rezervy.
- 18 Vzniká však otázka, či uvedená judikatúra tiež znamená to, že Sense nemožno na základe zásady ochrany legitímnej dôvery uznané vnútroštátnym právom priznať náhradu škody, ktorá jej bola spôsobená z dôvodu, že na základe nesprávnych informácií, ktoré jej boli poskytnuté, požiadala o priznanie platobných nárokov z národnej rezervy namiesto toho, aby si odkúpila platobné nároky. Podľa vnútroštátneho súdu Súdny dvor o tejto otázke ešte nerozhodol.
- 19 Za týchto podmienok College van Beroep voor het bedrijfsleven (Odvolací správny súd pre obchod a priemysel) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Bráni právo Únie tomu, aby sa na základe zásady ochrany legitímnej dôvery uznané vnútroštátnym právom posudzovalo, či vnútroštátny správny orgán vzbudil v rozpore s ustanovením práva Únie dôveru, a preto konal podľa vnútroštátneho práva nezákonne, keď poškodenej strane nenahradil škodu, ktorá jej bola z toho dôvodu spôsobená, a to v prípade, keď sa osoba podliehajúca súdnej právomoci nemôže úspešne odvolávať na zásadu ochrany legitímnej dôvery práva Únie, pretože ide o presné ustanovenie práva Únie?“

O prípustnosti návrhu na začatie prejudiciálneho konania

- 20 Sense spochybňuje prípustnosť návrhu na začatie prejudiciálneho konania. Na jednej strane si v podstate kladie otázku v súvislosti s relevantnosťou odkazov vnútroštátneho súdu na zásadu ochrany legitímnej dôvery, keďže v súlade s judikatúrou Súdneho dvora je nesporné, že sa nemôže v rozpore s právom Únie dovoliavať nijakého práva na základe dôvery vyvolanej vnútroštátnym správnym orgánom v rozpore s právom Únie. Na druhej strane poznamenáva, že vnútroštátny súd vôbec neodkazuje na zásadu proporcionality, ktorá by pritom mala byť základom náhrady uvádzanej škody.

- 21 Z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že v rámci spolupráce medzi ním a vnútroštátnymi súdmi stanovenej v článku 267 ZFEÚ prislúcha výlučne vnútroštátnemu súdu, ktorý vec prejednáva a ktorý musí prevziať zodpovednosť za rozhodnutie sporu, aby s prihliadnutím na osobitosti konkrétneho prípadu posúdil potrebu prejudiciálneho rozhodnutia na vydanie svojho rozhodnutia, ako aj relevantnosť otázok položených Súdnemu dvoru. Preto v prípade, že sa položené otázky týkajú výkladu práva Únie, Súdny dvor je v zásade povinný rozhodnúť (pozri v tomto zmysle rozsudky z 1. októbra 2019, *Blaise a i.*, C-616/17, EU:C:2019:800, bod 34, ako aj citovanú judikatúru, a zo 16. októbra 2019, *Agrárminiszter*, C-490/18, EU:C:2019:863, bod 20, ako aj citovanú judikatúru).
- 22 Z toho vyplýva, že pri otázkach týkajúcich sa výkladu práva Únie položených vnútroštátnym súdom v rámci právnej úpravy a skutkových okolností, ktoré tento súd vymedzí na svoju vlastnú zodpovednosť a ktorých správnosť Súdnemu dvoru neprináleží preverovať, platí prezumpcia relevantnosti. Súdny dvor môže odmietnuť návrh predložený vnútroštátnym súdom len vtedy, ak je zjavné, že požadovaný výklad práva Únie nemá nijakú súvislosť s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej, pokiaľ ide o hypotetický problém, alebo ak Súdny dvor nedisponuje skutkovými ani právnymi okolnosťami potrebnými na užitočnú odpoveď na otázky, ktoré mu boli položené (pozri v tomto zmysle rozsudky z 1. októbra 2019, *Blaise a i.*, C-616/17, EU:C:2019:800, bod 35, ako aj citovanú judikatúru, a zo 16. októbra 2019, *Agrárminiszter*, C-490/18, EU:C:2019:863, bod 21, ako aj citovanú judikatúru).
- 23 V prejednávanej veci z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že vnútroštátny súd sa pýta na výklad všeobecných zásad práva Únie, a konkrétnejšie zásady ochrany legitímnej dôvery s cieľom určiť, či táto zásada bráni tomu, aby sa osoba podliehajúca súdnej právomoci odvolávala len na zásadu ochrany legitímnej dôvery uznanú vnútroštátnym právom.
- 24 Návrh na začatie prejudiciálneho konania je preto prípustný.

O prejudiciálnej otázke

- 25 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa právo Únie a najmä zásada ochrany legitímnej dôvery majú vykladať v tom zmysle, že bránia tomu, aby osoba podliehajúca súdnej právomoci dosiahla na základe zásady ochrany legitímnej dôvery uznanej vnútroštátnym právom, a iba na základe tohto práva, náhradu škody vyplývajúcej z nesprávneho výkladu presného ustanovenia práva Únie vnútroštátnym orgánom.
- 26 Treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora je zásada ochrany legitímnej dôvery súčasťou právneho poriadku Únie a je záväzná pre každý vnútroštátny orgán poverený uplatňovaním práva Únie (pozri v tomto zmysle rozsudky z 26. apríla 1988, *Krücken*, 316/86, EU:C:1988:201, bod 22, a zo 7. augusta 2018, *Ministru kabinets*, C-120/17, EU:C:2018:638, bod 48).
- 27 Z toho vyplýva, že pri vykonávaní ustanovení nariadenia č. 1307/2013 sú vnútroštátne orgány povinné dodržiavať zásadu ochrany legitímnej dôvery.
- 28 Podľa judikatúry Súdneho dvora sa však na zásadu ochrany legitímnej dôvery nemožno odvolávať proti presnému ustanoveniu práva Únie a konanie vnútroštátneho orgánu povereného uplatňovaním práva Únie, ktoré je v rozpore s týmto právom, nemôže vyvolať u osoby podliehajúcej súdnej právomoci legitímnu dôveru, že môže získať priaznivejšie zaobchádzanie

- v rozpore s právom Únie (rozsudky z 26. apríla 1988, Krücken, 316/86, EU:C:1988:201, bod 24; z 20. júna 2013, Agroferm, C-568/11, EU:C:2013:407, bod 52 a citovaná judikatúra, ako aj z 20. decembra 2017, Erzeugerorganisation Tiefkühlgemüse, C-516/16, EU:C:2017:1011, bod 69).
- 29 Osoba podliehajúca súdnej právomoci sa preto nemôže odvolávať na zásadu ochrany legitímnej dôvery práva Únie alebo jej vnútroštátny ekvivalent s cieľom získať výhodu, ktorá by bola v rozpore s presným ustanovením práva Únie.
- 30 Odvolávanie sa na zásadu ochrany legitímnej dôvery uznanú vnútroštátnym právom s cieľom získať výhodu, ktorá je v rozpore s právom Únie, by totiž mohlo, ako uviedla generálna advokátka v bodoch 27 až 30 svojich návrhov, opätovne spochybníť prednosť, účinnosť a jednotnosť uplatňovania práva Únie vo všetkých členských štátoch, viesť k narušeniu hospodárskej súťaže medzi týmito štátmi v rámci vnútorného trhu a ak by bola predmetná výhoda financovaná z rozpočtu Únie, ohroziť finančné záujmy Únie.
- 31 V prejednávanej veci z vysvetlení poskytnutých vnútroštátnym súdom vyplýva, že Sense požiadala za rok 2018 o priznanie platobných nárokov z národnej rezervy v prospech „mladých poľnohospodárov“ v zmysle článku 50 ods. 2 nariadenia č. 1307/2013.
- 32 Týmto ustanovením sa kvalifikácia poľnohospodára ako „mladého poľnohospodára“ viaže na podmienku veku, podľa ktorej je táto kvalifikácia vyhradená fyzickým osobám, ktoré „nemajú v roku“ predloženia žiadosti na základe režimu základných platieb alebo režimu jednotnej platby na plochu „viac ako 40 rokov“.
- 33 Zo znenia uvedeného ustanovenia teda jednoznačne vyplýva, že táto podmienka veku vyžaduje, aby dotknutá osoba v roku podania prvej žiadosti vôbec nedosiahla vek 41 rokov.
- 34 V dôsledku toho a ako sa navyše zhodujú aj vnútroštátny súd, účastníci konania vo veci samej a dotknuté osoby, ktoré predložili pripomienky Súdnemu dvoru, článok 50 ods. 2 písm. b) nariadenia č. 1307/2013 v rozsahu, v akom stanovuje podmienku veku, predstavuje presné ustanovenie právneho predpisu Únie v zmysle judikatúry pripomenutej v bode 28 tohto rozsudku.
- 35 Z toho vyplýva, že na zásadu ochrany legitímnej dôvery sa poľnohospodár, ktorý nespĺňa podmienku veku stanovenú v článku 50 ods. 2 písm. b) nariadenia č. 1307/2013, nemôže odvolávať proti tomuto ustanoveniu s cieľom dosiahnuť priznanie platobných nárokov z národnej rezervy a poskytnutie platieb na základe takýchto nárokov.
- 36 Právo Únie však nebráni tomu, aby sa prostredníctvom žaloby o náhradu škody podanej výlučne na základe vnútroštátneho práva takýto poľnohospodár snažil získať nie výhodu odporujúcu právu Únie, ale náhradu škody údajne spôsobenej vnútroštátnym orgánom povereným vykonávaním ustanovení nariadenia č. 1307/2013 v rozpore so zásadou ochrany legitímnej dôvery uznanou vnútroštátnym právom, ak mu tento orgán poskytol nesprávne informácie týkajúce sa výkladu týchto ustanovení (pozri analogicky rozsudky z 27. septembra 1988, Asteris a i., 106/87 až 120/87, EU:C:1988:457, body 19 a 20, ako aj zo 16. júla 1992, Belovo, C-187/91, EU:C:1992:333, bod 20).
- 37 Zatiaľ čo podmienky priznania platobných nárokov mladým poľnohospodárom z národnej rezervy a priznania platieb na základe takýchto platobných nárokov sú upravené ustanoveniami nariadenia č. 1307/2013, takáto žaloba o náhradu škody má svoj výlučný základ vo vnútroštátnom práve dotknutého členského štátu.

- 38 Za porušenie práva Únie pritom nemožno považovať to, ak vnútroštátne právo v oblasti náhrady škody spôsobenej konaním pripísateľným vnútroštátnemu orgánu poverenému vykonaním práva Únie zohľadňuje zásadu ochrany legitímnej dôvery uznanú vnútroštátnym právom.
- 39 Na základe toho zásada, podľa ktorej uplatnenie vnútroštátneho práva nesmie narušiť uplatňovanie a účinnosť práva Únie, však vyžaduje, aby sa pri uplatňovaní zásady ochrany legitímnej dôvery uznanej vnútroštátnym právom v plnej miere zohľadnil aj záujem Európskej únie (pozri analogicky rozsudok z 13. marca 2008, Vereniging Nationaal Overlegorgaan Sociale Werkvoorziening a i., C-383/06 až C-385/06, EU:C:2008:165, bod 55 a citovanú judikatúru).
- 40 To znamená, ako v podstate uviedla generálna advokátka v bodoch 36 až 44 svojich návrhov, že náhrada, ktorú možno získať v dôsledku takejto žaloby založenej na vnútroštátnom práve, nemôže predstavovať poskytnutie výhody v rozpore s právom Únie, nemôže zatažovať rozpočet Únie a nesmie svojou povahou viesť k narušeniu hospodárskej súťaže medzi členskými štátmi.
- 41 Bez toho, aby bolo dotknuté posúdenie týchto podmienok vnútroštátnym súdom na účely sporu vo veci samej, treba uviesť, že uvedené podmienky sa zdajú byť splnené, pokiaľ ide o žalobu o náhradu škody, ktorej cieľom je za okolností uvedených v bode 36 tohto rozsudku výlučne náhrada škody, ktorá v podstate zodpovedá sume priamych platieb, ktoré mohli byť poľnohospodárovi poskytnuté, ak by odkúpil platobné nároky, po odpočítaní nákladov na nákup týchto platobných nárokov, zatiaľ čo poľnohospodár sa vzdal takéhoto odkúpenia z dôvodu nesprávnych informácií, ktoré mu boli poskytnuté príslušným vnútroštátnym orgánom.
- 42 Okrem toho, ako zdôrazňujú holandská vláda a Európska komisia a ako uviedla generálna advokátka v bode 39 svojich návrhov, akákoľvek náhrada škody vyplývajúca zo žaloby o náhradu škody podanej podľa vnútroštátneho práva a založená na protiprávnom konaní vnútroštátneho orgánu je vyplatená výlučne zo štátneho rozpočtu. V dôsledku toho nemôže mať takáto žaloba nepriaznivý účinok na finančné prostriedky pochádzajúce z rozpočtu Únie ani na jej finančné záujmy.
- 43 Takáto žaloba teda môže spĺňať tri podmienky uvedené v bode 40 tohto rozsudku, keďže nemôže viesť ani k priznaniu platobných nárokov z národnej rezervy na základe nariadenia č. 1307/2013, ani k poskytnutiu platby na základe tohto nariadenia a nijakým iným spôsobom neovplyvňuje finančné záujmy Únie.
- 44 S prihliadnutím na všetky predchádzajúce úvahy treba na položenú otázku odpovedať tak, že právo Únie a najmä zásada ochrany legitímnej dôvery sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia tomu, aby osoba podliehajúca súdnej právomoci dosiahla na základe zásady ochrany legitímnej dôvery uznanej vnútroštátnym právom, a iba na základe tohto práva, náhradu škody vyplývajúcej z nesprávneho výkladu presného ustanovenia práva Únie vnútroštátnym orgánom pod podmienkou, že táto náhrada škody nepredstavuje poskytnutie výhody v rozpore s právom Únie, nezatažuje rozpočet Únie a svojou povahou nevedie k narušeniu hospodárskej súťaže medzi členskými štátmi.

O trovách

- 45 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

Právo Únie a najmä zásada ochrany legitímnej dôvery sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia tomu, aby osoba podliehajúca súdnej právomoci dosiahla na základe zásady ochrany legitímnej dôvery uznanej vnútroštátnym právom, a iba na základe tohto práva, náhradu škody vyplývajúcej z nesprávneho výkladu presného ustanovenia práva Únie vnútroštátnym orgánom pod podmienkou, že táto náhrada škody nepredstavuje poskytnutie výhody v rozpore s právom Únie, nezaťažuje rozpočet Únie a svojou povahou nevedie k narušeniu hospodárskej súťaže medzi členskými štátmi.

Podpisy